



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Caput II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Leoni Augusto nuntiavit. Imperator vero his rebus commotus, Synodum Episcoporum Antiochia fieri præcepit, in qua Petrus Fullo depositus est ac damnatus, & in ejus locum ordinatus est Julianus, ut scribunt Theodorus Lector & Theophanes. Porro Imperator Leo Petrum Fullonem Synodali sententiâ damnatum, Oasin in exilium deportari jussit, ut testatur Acacius Constantinopolitanus Episcopus in epistola ad Simplicium Papam, quæ refertur à Gelasio in gestis de nomine Acacii. Hujus epistolæ verba operæ pretium fuerit hic apponere. Ex iis enim colligitur id quod superius dixi, Petrum Fullonem in Synodo esse damnatum. Sic igitur habent. Cui dum Acacii scripta legeremus quæ de Petro & Joanne Antiochenis miserat, excessus Acacii etiam in hac causâ gravissimos deprehendit. Illo enim tempore quo de Petro Alexandrino damnato retulerat, non longè post etiam de Petro & Joanne scripserat: Petrum apud Constantinopolim monasterium gubernasse; sed hoc propter crimina derelicto, Antiochiam fugisse. Ibi pulso Martyrio Catholico Episcopo, per hæreticos sedem ipsius occupasse; continuoque damnatum, à Leone tunc Principe ad Oasitanum exilium esse directum. De quo lapsus, Constantinopolim rediisse, ac dedisse fidem quod nullas ulterius turbas facere prorsus auderet. Hæc est prima Petri Fullonis damnatio. Quam si quis non in Synodo ab Episcopis factam esse contendat, sed ab ipso Leone Augusto, is meminisse debet, Episcopos nunquam solitos esse in exilium mitti à Christianis Imperatoribus, nisi post damnationis sententiam in eos legitime prolatam. Sic Photinum, Nestorium ac Dioscorum legimus esse relegatos post Synodale judicium, ut omittam Arium Presbyterum. Certè Liberatus in cap. 18. Breviarium, locum hunc ex epistola Acacii describens, discretè dicit Petrum ab Episcopis esse damnatum, & Leonis imperio in Oasin deportatum. Caterum Petrus Fullo in hac primâ Episcopatus Antiocheni invasione, brevi admodum tempore sedisse videtur. Nam in epistola Acacii ad Simplicium Papam, cujus verba superius relata sunt, post arreptum Episcopatum continuo damnatus esse dicitur.

Capit. II.

Post mortem Leonis Augusti, Zeno de quo supra diximus, à Leone filio suo coronatus, Imperii regimen accepit. Sed mox Basiliscus tyrannide arrepta, eum cum Ariadne conjuge in isauriam fugere compulit. Ita Basiliscus citra sanguinem Imperium adeptus, statim adversus Chalcedonensem Synodum insurrexit, & promulgata sanctione eandem Synodum ab omnibus Episcopis damnari præcepit. Ac primum quidem Timotheum Alurum ab exilio revocavit. Petrum deinde Fullonem sedis suæ restitui jussit, ut tradunt Theodorus Lector & Theo-

phanes. Quibus rebus acceptis, Julianus Antiochenus Episcopus gravi dolore percussus interit. Petrus igitur Fullo cum Antiochenam sedem Præfule suo viduatam reperisset, eam iterum occupavit. Ac primum quidem Joannem quendam qui Synodali sententiâ depositus fuerat, Episcopum Apamenis ordinavit. Sed cum Apamensi Joannem Episcopum admittente nolissent, Joannes Antiochiam reversus, adversus Petrum auctorem Episcopatus sui insurrexit. Et collectâ Episcoporum Orientalium Synodo, Petrum è sede sua deturbavit. Ipse in ejus locum susceptus trium circiter mensium spatium Episcopatum obtinuit, ut tradit Theophanes in Chronico. Joanne igitur post trimestre spatium deposito, communi Orientalium Episcoporum suffragio Stephanus Episcopus Antiochiæ ordinatur anno Christi 378. Qui mox Synodicas litteras ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum misit, quibus ei & ordinationem suam, & damnationem Petri ac Joannis Antiocheni significabat. His litteris acceptis, Acacius Synodum Episcoporum qui tunc fortè Constantinopoli morabantur, collegit, & Petrum Fullonem ac Joannem supra memoratum, una cum Paulo quodam Ephesiorum, ni fallor, Episcopo damnavit: Deque ea re litteras scripsit ad Simplicium Papam, petens ab Apostolica sede, ut si fortè ad eam confugerent, nec visum dignos eos haberet; & si jam aliquam indulgentiam forsitan impetrassent, irritam esse debere affirmans; nec eorum penitentiam recipendam esse. Hujus epistolæ verba, haud certè sensum ipsum refert Gelasius in gestis de nomine Acacii. Meminit etiam ejusdem epistolæ Acacii ad Simplicium Gelasius Papa in epistola ad Orientales his verbis: *Hic autem ille*, est Petrus Antiochenus quem nec per penitentiam ad communionem Catholicam recipi etiam à sede Apostolica poposcit Acacius. Sed & Felix Papa in epistola quam scripsit universis Archimandritis & Monachis Constantinopoli & per Bithyniam consistentibus, ejusdem epistolæ meminit ita dicens: Adjectum etiam tunc cum ista in examinatione tractantur, quod Acacius Joannem illum Tyrannorum Ecclesiæ fecerit præsidere, qui Apamenis à Petro Antiochena Ecclesiâ tyranno fuerat Episcopus ordinatus, sed minime receptus. Proprio Ordinatore depulso eandem sedem non timuit occupare. Quos tunc hypocrita Acacius ita fecit ab Apostolica sede damnari, ut his etiam Christianorum vocabulum tolleret, quod gesta apud eum habita manifestant. Ex quibus verbis colligitur, Petrum Fullonem in Constantinopolitana Synodo ab Acacio esse damnatum. Hæc enim verba Felicis Papæ; quod gesta apud eum habita manifestant, non nisi de Synodalibus gestis intelligi possunt. Ceterum in iisdem litteris ad Simplicium Papam Acacius etiam de Paulo quodam retulerat, ut didici ex epistola Gelasii Papæ ad Orientales quæ sic habet: Quos si à fide integra, communionemque Catholica putaretis errare, ad Apol-

Apostolicam sedem, secundum scita majorum & sicut semper est factum, referre debuisset: sicut de Petro Alexandrino, vel de Antiocheno Petro, de Joanne & Paulo fecisse monstratur Acacius. Sed & in commonitorio ad Faustum, ejusdem Pauli & Joannis mentionem facit. Quos ab Apostolica sede damnari ac deponi fecit Acacius. Quem etiam præceptionem sedis Apostolicæ executum fuisse, ibidem ait Gelasius. Equidem non dubito, quin hic Paulus de quo Acacium ad Simplicium Papam retulisse scribit Gelasius, sit Ephesinus Episcopus; qui dum ob quædam crimina exutus fuisset Episcopatu, Basilisci tyranni temporibus restitutus fuerat per Timotheum Ælurum & Paulum Antiochenum Episcopum, ut scribit Evagrius in libro 3. cap. 5. & 6. Porro Simplicius Papa, acceptis Acacii litteris, in quibus de Petro & Joanne Antiochenis retulerat, continuò respondit, eos à se damnatos esse significans, & ab Ecclesiæ communione præcisos. Et epistola quidem Simplicii ad Acacium ea de re scripta, hodie non extat. Ejus tamen meminit ipse Simplicius in epistola ad Zenonem Augustum, qua ei gratulatur ob vindicatam sedem Stephani Antiochenis Episcopi. Ubi Simplicius inter cætera hoc dicit: Sed ut loquar fiducialiter Principi Christiano, si præteritarum litterarum, quas de Petri aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque, ut facta suggestione pietati vestrae prædictus ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii; ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentes animas faucirent. His piis ac salutaribus monitis Simplicii Romani Pontificis permotus Zenon, Petrum Fullonem Pityuntha in exilium misit, qui locus est in Ponto circa fines Imperii Romani situs, & noxiorum exilio deputatus, ut testatur Justinianus in Novelis. Sed Petrus Fullo clam Pityuntha digressus, ad sanctum Theodorum se contulit, qui erat in oppido Euchaitorum, ut tradunt Theophanes & Cedrenus. Quisnam sit hic Theodorus, equidem nondum comperi; nisi forte sit Theodorus Trichinas, cujus mentio fit in Græcorum Menologiis, die Aprilis vicefimo. Ordinatus est igitur ab Acacio Antiochenis Episcopus, Stephanus junior, vir pietate spectabilis. Qui cum tres annos sedisset, variis hæreticorum seditionibus agitatus, post ejus obitum Zenon præcepit iterum Acacio, ut in urbe regia Episcopum Antiochenis ordinaret. Acacius igitur Constantinopoli, Calendionem ordinavit Antiochensem Episcopum, ut scribunt Theodorus Lector ac Theophanes, & ante eos Gelasius in gestis de nomine Acacii. Orientales autem Episcopi, tanquam nescientes id quod actum erat Constantinopoli, Joannem nomine Codonatum eisdem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum, ut scribit Victor Thuronensis in Chronico post Consulatum secundum Longini, & Theophanes, pag. 110. id factum est anno Christi 481. Trocundo & Severino Coss. ut discimus ex epistola Simplicii Papæ ad Acacium. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est. Ubi collectâ Episcoporum Provincialium Synodo, primò

Antiochiam qui hoc facinus vindicarent, & in auctores seditionis animadverterent. Antiocheni vero, Legatos ad Imperatorem miserunt qui veniam deprecarentur, peterentque ab Imperatore, ut ad vitandos tumultus Episcopus ipse Constantinopoli ordinaretur. Igitur Zenon eorum petitionibus annuens, mandavit Acacio Constantinopolitano Episcopo, ut Antiochenum Antistitem in urbe regia ordinaret. Idque factum pacis Ecclesiasticæ causâ, tam Imperator ipse, quam Acacius apud Simplicium Papam excusavit, polliciti ordinationem Antiocheni Antistitis juxta Canonum præcepta à provincialibus Episcopis posthac esse faciendam. Et litteræ quidem Zenonis atque Acacii hodie non extant. Verum litteræ Simplicii Papæ quas ad utrumque rescripsit, etiamnum habentur. In quibus hæc verba leguntur inter cætera: Si præteritarum litterarum quas de Petri aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire, quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque ut facta suggestione pietati vestrae prædictus ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii; ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentes animas faucirent. His piis ac salutaribus monitis Simplicii Romani Pontificis permotus Zenon, Petrum Fullonem Pityuntha in exilium misit, qui locus est in Ponto circa fines Imperii Romani situs, & noxiorum exilio deputatus, ut testatur Justinianus in Novelis. Sed Petrus Fullo clam Pityuntha digressus, ad sanctum Theodorum se contulit, qui erat in oppido Euchaitorum, ut tradunt Theophanes & Cedrenus. Quisnam sit hic Theodorus, equidem nondum comperi; nisi forte sit Theodorus Trichinas, cujus mentio fit in Græcorum Menologiis, die Aprilis vicefimo. Ordinatus est igitur ab Acacio Antiochenis Episcopus, Stephanus junior, vir pietate spectabilis. Qui cum tres annos sedisset, variis hæreticorum seditionibus agitatus, post ejus obitum Zenon præcepit iterum Acacio, ut in urbe regia Episcopum Antiochenis ordinaret. Acacius igitur Constantinopoli, Calendionem ordinavit Antiochensem Episcopum, ut scribunt Theodorus Lector ac Theophanes, & ante eos Gelasius in gestis de nomine Acacii. Orientales autem Episcopi, tanquam nescientes id quod actum erat Constantinopoli, Joannem nomine Codonatum eisdem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum, ut scribit Victor Thuronensis in Chronico post Consulatum secundum Longini, & Theophanes, pag. 110. id factum est anno Christi 481. Trocundo & Severino Coss. ut discimus ex epistola Simplicii Papæ ad Acacium. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est. Ubi collectâ Episcoporum Provincialium Synodo, primò

Caput III.

Stephanus cum per anni circiter spatium Antiochenam Ecclesiam gubernasset, ab hæreticis crudeliter in Ecclesia interfectus est. Cadaver ejus tractum per urbem & in Orontem fluvium projectum est anno Christi 479. post Consulatum Illi viri clarissimi, ut ex epistolis Simplicii Papæ rectè observavit Baronius. Quam ob eadem graviter commotus Zenon, misit An-